

and. 12: 30.
et tot ge-
kt en trekt.
ng met Ds.
den Dienst
meente, zal
nag naar deze
hier geen

van Jezus
blijven, ge-
niemand zal,
en, aan den
edikatie die
dat hij door
en kan wek-
n Petr. 1
staat *«het
leven»* we-
eze geheele
es, den op-
recht is in
het door
uitgaande

1, dat het
Schrift onze
buiten om-
t dus laten.
aan toe-

ing der kerk
homedanen
ilzoo te roe-
n tegenover
deze predi-
ndeels een
des doods
als dat ze
en in wie
e, het oor-
derbaart.
ij: vooraf-
ouder deze
iemand in
geheugen-
redikling in
de weder-
k zielswerk

is, dat de
les Woords
en hebben,
en, ook
wordt voor-
erde zijde
Ds. Felix

ijden is en
lige roeping
tot effect
er de in-
plaats gri-
loet volgen.
endige roe-
ergeboorte,
beheering

ons onder-
eld:
ondpreken
bestond en
land alleen
le meer, dan

er vaderen
en ook in
kerkegebouw
uit, dat het
de eenigs-
dan één
redikant,
aling moet

esland van
ieder een
maar één
tunen zeg-
dpreken,
voelt ieder
was. In-
et tusschen
eenvoudig
ch is juist
eente om
en wil, de

hun huis-
noch ook
onde; maar
eenigzins
n, en dat
r zijn woon-
lachten te
sefening.
6: 19: «U
e gemeente»,
ol. 4: 15:
die in zijn
an de ge-
en, waarbij
olde hier-
in geweest
ulla, Nym-
len lette er
pronkelijke
at alleen:
evengoed
huis op de

ocilijle een
in destijds,
yven, aan
den saam-
erwarring,
wie bij den

Groot degenen, die, als gemeente, in uw huis
opkomen, onderstelt toch dat was aan te
wijzen, wie al dan niet hiertoe behoorde, en
hierin nu lag feitelijk kerspelindeeling.

Waar meerdere synagogen waren, had van
ouds dierzelve regel gegolden, gelijk die
nog geldt.

In de 2e plaats mogen we thans als be-
wezen aannemen, dat er geen enkel beginsel
van Gereformeerde kerkrecht nidenkbaar is,
dat zich tegen kerspelindeeling zou verzet-
ten, mits maar de eenheid van de plaatsel-
ijke kerk, voorzover de taal geen schei-
ding maakt, er geen schade bij lijde.

Het is eenzelfde God die in zijn gemeene
gratie onzer aller woning bepaalt, en die in
zijn bijzondere genade de zijnen roept en
bezegelt. Die twee genadesferen mogen
alzo niet uiteengerukt worden, en deswege
moet de eenheid der plaatselijke kerk wor-
den gehandhaafd, of waar ze ontbreekt,
worden hersteld.

Alle bestaan of voortbestaan van twee,
drie plaatselijke kerken in eenzelfde dorp of
stad is de sanctioneer van het Methodisch-
tisch beginsel, alsof de mensch kiezen kon en
moest, met wie hij wel, en met wie hij niet
kerkelijk saam wil wonen.

Daarover nu heeft God en niet de mensch
te zeggen.

Ook hier mag geen Pelagiaansche zuur-
deesem worden toegelaten.

Gij zult en moet saamwonen en in één
kerk leven met een feitelijk, die door God
in zijn voorzienig bestel gezet is in de stad
of in het dorp, waarin Hij ook u zette, en
die Hij door zijn genade in Christus in zijn
kerk vergaderde.

Al wat hier tegen ingaat, ligt op zondigen
weg, en moet de wereld uit.

Maar juist daarom mag de kerspelinde-
eling nooit op verkapt wijze dit kwaad
voeden.

Integendeel de kerkelijke eenheid moet
plaatselijk streng gehandhaafd. En daarom
bezitten alle kerspelen slechts één kerk-
raad, en staan onder één zelfde kerkelijke
jurisdictie daar ter plaatse.

Hier zijn niet zelfstandige kerken, die zich
verbondsgewijs tot een kerkverband vereeni-
gen, maar het is en blijft één kerk, die uit-
sluitend voor den dienst van predikanten,
ouderlingen en diakenen ingedeeld wordt
in vakken of groepen, maar het aantal be-
schikbare kerkgebouwen.

3°. Kerspelindeeling beantwoordt dan
alleen aan het doel, als ze de leden der
kerk indeelt naar hun woonplaats. Dus niet
zoo, dat ieder, heel de stad door, uitkijst
tot welk kerspel hij wil hooren, maar dat
hij hoort tot het kerspel zijner buurt of wijk.

Ook al liet toch het andere zich denken,
en al kon hiermede reeds enige beterschap
verkregen worden, toch zou het niet leiden
tot welk kerspelindeeling beoogt, en het groot
gevaar met zich brengen, van de kerk
in te deelen in *predikantenkerketjes*, ter-
wijl dan toch de één kerk bersten zou, en
de andere bestuiven door loegte.

4°. Kerspelindeeling, op die wijze ingevoerd,
zou er toe leiden, dat weer gelijk het hoort,
de kerk en niet de predikant de eerste plaats
innam in de beschouwing; dat er eenheid
kwam in de leiding, die de Dienst des Woords
aan de gemeente gaf, in de catechisatie en
bij de predikatie; dat de kerkbezoekers en
het bezoek aan huis onder vasten regel en
waarneembare controle zou komen; dat
men in de kerken elkaar van lieverlee zou
kennen, en niet als te midden van vreemden
zou zitten; dat diaconale, presbyteriale
en pastorale dienst in verband kon worden
gezet; en dat de kerkeraad ontfang zou wor-
den van tal van details, die in een
breeden kring niet recht kunnen beoordeeld
worden, en veel beter commissariaal in een
kerspel waren af te doen.

En 5°, dat het niet wel mogelijk is, dit
stelsel plotseling en met één slag in een
kerk, waar men duizend anderen leefde, in
te voeren; maar dat het wel doenlijk is, bij
vacature van een predikant, door den nieuwen
predikant te beroepen voor de predikatie in
een bepaald kerkgebouw, en bij dit kerkge-
bouw een deel der stad in te deelen. Zoo
voortgaande zou het dan ingevoerd en uit-
gevoerd zijn, zoodra alle predikantsplaatsen
vacant waren geweest.

Men zou daarom wel niet kunnen verbie-
den of beletten, dat ook leden van elders,
of zelfs vreemden in het als kerspelgebouw
aangewezen kerkhuis kwamen hooren, maar
de overgrote meerderheid der beschikbare
plaatsen zou vervegen zijn aan de kerspel-
bewoners, en de ouderlingen van het kerspel
zouden zorgen dat de plaatsen bezet werden.

Dit zou vanzelf teweegbrengen, dat de
vergaderde menigte in hoofdzaak steeds de-
zelfde bleef, en dat de toeloop van buiten
het kerspel hoogstens een smallen rand om
het eigenlijke gehoor kon vormen.

Op die wijs nu, in dier voege, en onder
die conditie zouden wij meenen tot het
nemen van dezen maatregel te moeten aan-
nemen.

Maar juist daarom kon het gewenscht
zijn, dat ook anderen thans zich over deze
zaak hooren lieten.

Er kunnen bedenkingen zijn, die ons ont-
sappen, feiten waarmee we niet rekenden,
belangen die we uit het oog verloren.

Welnu, ga ook hierover door discussie
licht op.

Afsnijding.

Over het *Formulier van afsnijden* rijst
hier en daar twijfel, die zijn uitdrukking
vond in dit ons toegezonden schrijven:

Mijne vraag is deze: Is in ons «Formulier
van afsnijding» niet het een en ander, dat tot
misvatting aanleiding geeft?
Eerst wordt de afsnijding een «uiterste remedie»
en het voorwerp der tucht een «verroetend en
tot nog toe ongemakkelijk lijd» genoemd; woorden
waartuit blijkt, dat het *Formulier* hem, bij wien
het tot afsnijding komt, nog altijd wil beschouwen

hebben als een lid van het lichaam van Chris-
tus, ofschoon een zeer krank lid. Daarop volgt
echter onmiddellijk, dat de tot nu toe onbe-
waardige uit de Gemeente des Heeren «uitge-
sloten is», dat hij «vreemd is van de gemeen-
schap Christi en alle geestelijke zegeningen en
welvaden Gods, die Hij aan zijne gemeente be-
looft en bewijst, zoolang hij onbetrouwbaar blijft
in zijne zonde».

Sprekende de laatste woorden nu niet uit, dat
het af te snijden lid beschouwd moet worden
als iemand, in wien in 't geheel geen geestelijk
leven aanwezig is en dus buiten Gods rijk staat?

Reeds een paar maal bleek mij ter classale
vergadering, dat in de kerken over de beteekenis
van ons *Formulier* van afsnijding geen eenheid
van gevoelen bestaat. Terwijl de een meent, dat
men met afsnijding overgaat tot een laatste ge-
neesmiddel voor een zeer ziek lid, meent de
ander, dat met afsnijding plechtig verklaard
wordt, dat iemand naar het oordeel der kerk
buiten alle geestelijk leven en dus buiten de
Gemeente van Christus staat.

Natuurlijk belemmeren deze twee meeningen
elkaar, zoo dikwijls op de classale vergadering
sprake is van overgaan tot den tweeden trap
der censuur.

Persoonlijk geloof ik, dat wij in de afsnijding
meer moeten zien, naast het middel tot heilig
houding van Gods Verbod, een remedie voor
een zeer krank lid en geenszins een verklaring,
dat iemand staat buiten Gods rijk. Maar ik zou
gaarne zekerheid hebben.

Ook komt het mij voor, dat in het *Formulier*
van afsnijding oorzaak tot verdeeldheid van ge-
voelens ligt.

Het antwoord hierop kan kort zijn.

In het *Doopsformulier* wordt eenzijdig on-
dersteld, dat de doopeling ingelijfd is, en
anderzijds, dat hij eerst door den Doop in-
gelijfd wordt. Het eerste ziet op het geestel-
ijke lichaam van Christus, het andere op
de openbaring van dat geestelijke lichaam
in de zichtbare kerk.

En zoo ook hier is er zoowel sprake
van een *buitengesloten* zijn, als ook van
de mogelijkheid, dat de verbannene nog
ingesloten is.

Ook dit nu is geen tegenspraak, maar
moet in dien tweerlei zin worden gehand-
haafd.

Voor zooveel aangaat de openbaring van
het lichaam van Christus in de geestel-
tuurde kerk sluit de ban uit, en kan
dus niet te niet gedaan dan door *wederop-
neming*. Voor wat daarentegen het geestel-
ijke lichaam van Christus aangaat, magt
de kerk zich geen oordeel aan, en erkent
ze de mogelijkheid, dat zij uitloot, wie
nochtsaam ingesloten is, en dus eeuwig
blijven zal in het geestelijke lichaam van
Christus.

Voor het zichtbare, uitwendige en insti-
tueele moet dan de gebannene ons zijn
als een heiden en tollenaar, d. i. als één
die buiten staat, op niets heeft hij in
de kerk recht, hij hoort er niet meer toe.

Maar tegelijk erkent en bekent de ge-
instituteerde kerk, dat zij weet, dat zij zich
kan vergissen, en in liefdesdraag hoort zij
zelfs dat zij zich vergist moege hebben.

Daarom blijft zij voor den gebannene, althans
zeker ten tijde lang, bidden, ze verheugt er zich
in, als hij nog onder de prediking komt,
ze hoort nog door vermaan tot berouw
op te wekken; en vertoont dat berouw
zich, dan dankt zij God, en gaat den verloren
broeder, die wederkeert, met geopen-
de armen van liefde en vertrouwen tegemoet.
Daarmee erkent ze dan dat haar oor-
deel van de één zijde onjuist was, maar
toch mocht ze niet anders handelen, juist
omdat zij aan het uitwendige en zichtbare
gebonden is, en die broeder in het uit-
wendige haar tot zijne afsnijding dwong
en noodzaakte, zou ze trouw blijven aan haar
roeping.

Ze handelde in gehoorzaamheid, nog
hopen de tegen hoop op hoop.

En dat dit dien broeder overkwam, is niet
aan den kerkeraad te wijten, maar aan hem
zelven.

Meer nog, zoo de kerkeraad het had na-
gelaten, is het zeer de vraag of hij tot be-
rouw zou gekomen zijn.

Beroeping of Oproeping?

NASCHRIFT.

De indruk is ontvangen, alsof hetgeen
we over de tegenstelling tusschen *Beroe-
ping* en *Oproeping* ten beste gaven, ook
slechts zou op missionaire artsen, missionaire
onderwijzers, missionaire ziekenverpleegsters
enz.

Dien indruk wenschen we daarom weg
te nemen.

In onze *bedoeling* althans lag de toepas-
sing van de besproken tegenstelling op
deze velerlei hulpdiensten niet.

Dit kon zelfs niet.

Van den aanvang af toch zochten we het
klempunt voor ons betoog in het *ambtelijk*
karakter van den missionaire Dienst des
Woords. Daaruit spon zich heel onze rede-
neering voort.

Huizezin, Staat en Kerk zijn geen veren-
igingen, uit menschelijk goedvinden op-
komende, maar drieërlei soort lichamen
van God ingesteld en door God gereformeerd;
deswege door Hem bekleed met autoriteit;
en alzo *ambtelijk* optredende.

Werden nu juist uit deze stelling onze
gevolgtrekkingen afgeleid, dan spreekt het
toch wel vanzelf, dat deze gevolgtrekkingen
niet toepasselijk zijn op andere missio-
naire diensten, die dit ambtelijk karakter
te eenen male missen.

Een Raad der gemeente is Overheid, en
alle Overheid is ambtelijk. Maar als nu
diezelfde Gemeenteraad bijgestaan wordt
door deskundigen voor den dienst van de
waterleiding, van de verlichting enz., dan
volgt hier in het minst niet uit, dat ook de
directeur van gasdienst of waterdienst een
ambt zou bekleeden.

En zoo nu is het ook hier.
De kerk is een instelling van Godswege,
en van Godswege bestaat in de kerk het
ambt van Dienaar des Woords. Zenden

nu de kerken missionaire predikanten uit,
dan spreekt het vanzelf dat ook deze
«missie door het ambt» zelfde ambtelijk is.

Maar als deze missionaire dienst nu hulpe
ontvangt van de paedagogische, of de medi-
sche Zending, dan gaat daarom dit ambtelijk
karakter nog volstrekt niet uit zichzelf op
onderwijzers, artsen of ziekenverpleegsters
over.

Artsen, onderwijzers, ziekenverpleegsters
uitzenden, mag een ieder, elk particulier,
en elke particuliere vereniging, eenvoudig
omdat een ieder persoonlijk ook zelf op eigen
gelegenheid naar Java kan en mag gaan,
om daar als arts te practiseren, als onder-
wijzer school te houden, of als verpleegster
zieken te helpen.

Zelf als missionair predikant uit te gaan,
is daarentegen een ondenkbaar iets. Niemand
kan zichzelf Dienaar des Woords maken.
Daarvoor is aanstelling en ambtsverleening
noodig.

Wil men derhalve onderwijzers, artsen
of ziekenverpleegsters uitzenden, dan mag
elke vereniging, die hiertoe besluit, en dus
ook een kerkeraad, hiervoor zeer wel een
oproeping doen, mag wie hiertoe roeping
gevoelt zich aanmelden, en mag men allerlei
poging doen, om een betrekking van dien
aard te verkrijgen.

Ook hier te lande solliciteert men naar
een vacante school, en meldt men zich
aan als men als ziekenverpleegster wensch
op te treden.

Oproepen en solliciteeren, of althans zich
aanmelden, zijn ten deze zelfs de gewone
formaliteiten, om de zaak wel te doen
loopen.

Toch dient hier één reserve gemaakt.
In de kerk van Christus bestaat name-
lijk niet alleen het ambt van Dienaar des
Woords, maar ook dat van *Diaken*. Er
zijn *Opzieners* en *Armenverzorgers*.

Een kerk kan derhalve evengoed een
missionair *Diaken* als een missionair *Predi-
kant* zenden, en doet ze dit, dan is deze
missionaire Diaken even stellig in het ambt
als wat men gemeenlijk een *Zending*
noemt.

Dit is niet toepasselijk op een missio-
naire *Onderwijzer*. De school toch heeft
haar eigen terrein naast de kerk, en daarom
kan de onderwijzer nooit onder het Dia-
conaat worden opgenomen.

Maar wel kan dit geschieden met den
missionaire *Arts*.

De te bedienen barmhartigheid toch be-
staat volstrekt niet uitsluitend in het uit-
deelen van geld, brood, turf of kleding,
maar evengoed in het afwenden of ver-
zachten van lichamelijke leed.

In het apostolaat, dat nog ongebroken
de volheid van alle ambten in zich besloot,
was de krankgeneezing evengoed als de
armverzorging opgenomen. Paulus geneest
de kranken en bedient tegelijk de gaven der
Grieksche kerken aan de armen te Jeru-
salem.

Er is alzo niets hoegenaamd op tegen,
dat de kerken een Arts in het Diaconaat
opnemen, en wij voor ons zouden het voor
den missionaire Arts zelfs veel wensche-
lijker vinden, indien hij aldus in het ambt
stond. En zulks niet door een schijnambt,
alsof hij, omdat hij Arts was, ook Predikant
zou zijn. Maar naar volle waarheid, ambte-
lijk in zijn eigen beroep en dienst. Als
Arts-Diakon.

Vraagt men nu welk verschil dit maakt,
zoo is dit duidelijk genoeg aan te toonen.

Ook hier te lande zijn Diakenen, die een
Arts aanstellen, om haar behoeftigen te
helpen in krankheid. Doch dan voelt ieder
dat de Arts zelf geen Diaken is, en voor zijn
diensten eenvoudig betaald wordt, evenals
een bakker, turfboer enz. wier hulp de
Diaconie inroept. Verkoos men daarentegen
b.v. in Amsterdam een Arts tot *Diaken*, en
werd hem in die ambtelijke qualiteit ont-
slag van alle overige diensten gegeven,
opdat hij zich uitsluitend op het verlenen
van medische hulp kon toelagen, dan zou
hij niet voor zijn diensten beloond, maar
in zijn ambt gesalarieerd worden, en een
geheel andere positie innemen.

Hetzelfde geldt ten deele ook van de zie-
kenverpleegsters.

Benigmate toch wijst de Schrift op het
Diaconaat als op een ambt dat ten deele
ook door *zusters der gemeente* kan en
moet bedien worden, en het is misschien
als een leemte in het Diaconaat ook der
Gereformeerde kerken te beschouwen, dat
men met deze vingerwijzing der Schrift in
onze Diaconieën niet rekent.

In het Diaconaat kan ook de vrouw
in zekeren zin haar Schriftuurlijke ambte-
lijke plaats verkrijgen, en het ware wel te
wenschen, dat bij de herziening der Kerken-
ordening, altoos binnen de perken door de
Schrift gesteld, ook deze leemte werd aan-
gevuld.

Maar in elk geval mag het feit, dat deze
leemte bij ons nog bestaat, nooit oorzaak
zijn, om het missionaire Diaconaat in zoo
abstracten zin tot *mannen* te bepalen.

Ook zusters der gemeente kunnen voor
dezen dienst met het ambt worden verbon-
den, en dan is de ziekenverpleging haar
eerste roeping.

Misschien zou er zelfs niets op tegen zijn,
dat de kerken zeker aantal zusters der
gemeente als Diaconessen, niet enkel nomi-
naal, maar ten deele zelf *ambtelijk* aan-
stelden, en deze in missionaire dienst naar
Indië zonden.

Dan echter zou natuurlijk zoowel bij
haar als bij de artsen de regel gaan gelden,
dien we voor de missionaire Predikanten
stelden, t. w. dan zouden ook zij niet
mogen solliciteeren, maar moeten wachten
op *beroeping*.

De *beroeping* toch is bij elk ambt regel,
onverschillig of men zal optreden als Dienaar
des Woords, als Ouderling, als Diaken of
als Diacones.

En wat ten slotte de wel opgeworpen
bedenking geldt, dat het *Diaconaat* altoos
plaatselijk is, en dat derhalve een kerk van

Amsterdam of Rotterdam niet elders een
Diaken of Diacones dienst kan laten doen,
zoo onderscheidt men hier wel, om niet
door oppervlakkig oordeel in dwaling te
geraken.

Zeker hier te lande, in geordenden kerk-
staat, is het Diaconaat *plaatselijk*. Doch
waarom? Eenvoudig overmits het Diaconaat
niet bezield is, en de Diaken zijn burger-
lijk beroep in de plaats zelf heeft, en dit
niet kan overbrengen naar elders. Onder-
stelt ge daarentegen dat de Diakenen even-
als de Predikanten een vast inkomen van
kerkswege ontvingen, zoo zou dit bezwaar
op eens vervallen, en zou een Diaken even-
goed verroepen kunnen worden als Dienaar
des Woords.

Paulus deed zelf Diaconalen dienst, hoe-
wel hij aan geen enkele plaats verbou-
den was.

Men zou dan ook moelijk één enkele
reden kunnen uitdenken, waarom de armen-
verzorging door eenzelfde persoon niet eerst
te A en daarna te B zou kunnen worden
uitgeoefend. Vaak zelfs komt het voor, dat
een geschikt broeder die eerst als Diaken
te A diende, daarna verhuist, en nu Diaken
wordt te B.

Door deze bedenking late men zich dus
geen oogenblik ophouden.

Missionair kunnen de kerken door *alle*
ambten zenden.

Niet alleen missionaire *Predikanten*, maar
evenzoo missionaire *Diakenen*, en wij voor
ons zouden daaraan zelfs de voorkeur geven
boven het uitzenden van artsen en ver-
pleegsters die als *private* personen gingen,
en dus duurzaam buiten het ambt bleven
staan.

Doop en Belofte.

In zake het verband tusschen Doop en
Belofte ontvingen we dit ernstig schrijven,
waarop we gaarne antwoorden.

Mocht het UEd. niet ongepast schijnen, om
een kleine opmerking meer te schrijven, die mij
enigen tijd bezig houdt. Het is deze. Veel heb
ik in de laatste jaren gehoord en gelezen over
Doop en Wedergeboorte, m. i. schoon toege-
licht en bewezen. Er is nochtans voor mij iets
in, dat niet genoeg besproken is en waarop
de nadruk niet genoeg gelegd werd, dat de
belofte van Gods in den Doop ons toege-
zegd en op het hart gebonden is.

Zijn ze niet voor het volk Gods een houvast
in alle omstandigheden des levens de belofte
en toezeggingen Gods, en inzonderheid in het
Verbond zijner genade? De toezeggingen na den
Doop worden in drie kerken al minder, omdat
men meent, dat die in ons Doopsformulier al
genoeg toegevoegd is. Het is jaren geleden, dat
ik bij den Doop tegenwoordig was van een
kind van den zoon van Dr. H. F. Kohl-
brugge, waarbij deze zijn zoon aansprak in de
Hervormde kerk te Vianen: «En indien gij nu
niets ziet in het opwassen van uw kind, zeg
dan: Hebt Gij niet gezegd, dat hij des Vaders,
des Zoons en des H. Geestes is? Maak ze waar
o God, die belofte, naar uwe trouwe!»

Ik heb dit geschreven, omdat ik weet, dat u
naar de wijsheid, die God u geschonken heeft,
er de aandacht in breeder kring op kunt
vestigen, om hoop te wekken tegen hoop in,
in onze kerken voor hun en hun zaad. Het is
een persoonlijk brief aan UEd. en is het, dat
u dit bezwaar met mij niet deelt, dan is het
toch voor mij een lichter zaak geworden, dat
ik het u geschreven heb. Is er iets in dat u
besant, dan zal de vrucht niet achterblijven.
Mijne bede is, dat onze God u sterke door
Christus die u kracht geeft, door de inwonning
des H. Geestes in het werk u opgelegd.

Hier wordt dus gesteld: 1°. dat God
Drieëenig bij elk Doop aan elk gedoopt
kind, in Goddelijke trouw, eeuwige genade
beloofd heeft; 2°. dat wij, ook al ontdek-
ken we in een kind bij het opgroeien niets
dan boosheid, op grond van die belofte
Gods, toch weten, dat het kind zalig wordt;
3°. dat we uit dien hoofde het recht hebben,
God Drieëenig aan zijn belofte indachtig te
maken, op dien grond het eeuwig zieleheil
van zulk een kind van Hem afbieden, en
biddend afschienen mogen.

Zoo gesteld nu verwerpen we dit stelsel,
zeker wetende dat ook Ds. Kohlbrugge het
zoo niet bedoeld heeft.

Dit toch zou ons op het standpunt plaat-
sen, dat de kerk in den Doop een uitwendig
middel bezat om de eeuwige belofte Gods
te verbinden aan elk gedoopt kind. Het zou
met zich brengen, dat of God zijn belofte
brak, of dat geen enkel gedoopt kind kon
verloren gaan. En het is in strijd met de
feiten, daar we zeer wel weten, dat tal van
gedoopte personen, althans zonder teekenen
van bekeering, de eeuwigheid zijn ingegaan.

Vraagt men daarentegen of in het myste-
rie des gebeds, een vader die over zijn
kind in zorg komt, niet ook op de Doops-
belofte mag pleiten, en zich niet mag vast-
klemmen aan het feit, dat toch ook voor
zijn kind die belofte is ingeroepen, dan
erkennen we volgaarne, dat hier een ge-
loofsmystiek van het ouderhart werken kan,
die we steeds met vreugde begroeten; mits
het maar nooit leidde tot de valsche voor-
stelling alsof ooit een vader of moeder,
door zijn of haar geloof of geloovig gebed
de eeuwige zaligheid voor zijn kind verwer-
ven kon.

Die zaligheid kan nooit anders voort-
vloeien dan uit Gods vrijmachtige verkie-
zing, en het geloof kan hierbij nooit in aan-
merking komen, dan werkende uit de zoen-
verdiende van Christus, aan wien hier alleen
de eere toekomt.

Uit de Pers.

De Utrechtsche kerkeraad heeft het zeer ge-
wichtige besluit genomen, om Ds. Adriaanse van
Poerworedjo als predikant te Utrecht te beroe-
pen, en aldaar voor den dienst te Poerworedjo
te delegeren.
Hierover schrijft Ds. Klaarhamer in de *Utrecht-
sche Kerkbode* dit:

De laatste gehouden Synode te Middelburg heeft
in zake de Zending besloten, dat de arbeid niet door
gedeputeerden, maar door de *Kerken zelve* behoorde
te geschieden, naar den regel van 't Heeren Woord.
Natuurlijk kon dit niet ook op eens zoo worden
uitgevoerd.

Er valt zooveel te regelen of te herregelen, dat
dit niet meer op de Synode te Middelburg kon
geschieden. Ook niet, omdat die regelingen met veel
studie, na nauwkeurig onderzoek en ernstig overleg
moeten voorbereid en in den vorm van precies
geformuleerde en wel gemotiveerde voorstellen aan
de komende Synode moeten worden voorgelegd.
Op tal van nog onopgeloste vraagstukken en op
niet weinig moeilijkheden zal men daarbij stuiten.
Er moest dus van Middelburg tot Groningen een
tusschentijd, een overgangstijperk tusschen twee
methoden van arbeiden intreden.

Toch kon reeds een begin van uitvoering worden
gemaakt.

Eene of andere Kerk kon worden uitgenoodigd,
om een aanvang te maken.

Doch welke?

Vanzelf een der grootere stadskerken. *Niet*,
omdat deze meer dan andere Kerken groepen of
gerechtigd zouden zijn. Neen, maar omdat daar
eerder de financiële krachten en de noodige per-
sonen tot dezen arbeid zullen gevonden worden.

Doch geen stadskerk, die nog een A of B of C
naast zich heeft.

Dat *godelijke* leven is sonde voor God, is *legen* het
Woord, is met niets te rechtvaardigen en is, waar
het *nu* nog voortdurend, gevolg van *uiterlijke* be-
wegingen. Een bewijs, dat men zijn eigen huis
niet wel weet te regeren en daarom zeker onbe-
voegd of onbekwaam moet geacht worden tot zulk
een taak als de arbeid der Zending.

Maar dan schoot er maar één der grootere kerken
over n. l. die van Utrecht.

Ook had de kerkeraad *dezer Kerk* reeds getoond,
den arbeid der Zending te willen aanvaarden, niet
alleen door het benoemen van zijn gecommiteerden
tot de Zending en andere handelingen, maar vooral
ook door zijn optreden in zake den arbeid onder de
Indo-Europeanen.

En zoo is 't dan gekomen, dat de Synode haar
deputaten tot den arbeid op Midden-Java ten 2.
heeft opgedragen, om zoo spoedig mogelijk met de
Kerk van Utrecht onderhandelingen aan te knopen,
ten einde haar er toe te brengen, dat Ds. Adria-
anse beroep, als *haar* Dienaar des Woords, om
hem uit te zenden voor den arbeid op Midden-
Java ten 2. — om voorts heel dit terrein en
het bestuur van den arbeid voor haar rekening te
nemen.

Twee voorwaarden of bedingen werden daarbij
eener gesteld, n. l. 1e dat de Kerk van Utrecht
haar zendingsterrein zich nader door de eerstvol-
gende Synode-Generaal zal zien aangewezen; en 2e
dat de financiële verhouding tusschen de gemeen-
lijke Kerken en de Kerk van Utrecht door diezelfde
Synode nader zal worden bepaald.</